

Sygn. akt XXIII Ga 1342/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Pałdyna
Sędziowie:	SO Wiktor Piber (spr.) SO Renata Puchalska
Protokolant:	Protokolant sądowy Adrian Barczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W.

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt (...)

oddala apelację.

Sygn. akt XXIII Ga 1342/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. wyrokiem z dnia 14 marca 2014 r., w pkt 1 oddalił powództwo, w pkt 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 835,94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w oparciu o wydaną w sprawie opinię biegłego sądowego ocenił, że stawka przyjęta w postępowaniu likwidacyjnym przez pozwanego (186 zł), składająca się na wypłaconą kwotę 5925 zł, jest oczywiście adekwatna, celowa i nawet więcej niż ekonomicznie uzasadniona, stąd zdaniem Sądu Rejonowego w pełnym zakresie czyni zadość obowiązkowi pozwanego likwidacji szkody.

Zdaniem Sądu Rejonowego poszkodowany mógł nie tylko wynająć pojazd taniej, bo już od kwoty 73, 64 zł za dobę (zamiast 250 zł netto za dobę), lecz tak „umówiona” stawka najmu przez strony odbiega od średniej stawki rynkowej wynikającej z porównania ofert na podstawie przedstawionej próby oraz zakresu tych stawek wskazanych przez biegłego (95 zł brutto - 230 zł brutto). Sąd Rejonowy wskazał, że nawet takie wypożyczalnie pojazdów jak (...) (a

zatem skierowane do zupełnie innego kręgu klientów) stosowały stawkę znacznie niższą (155, 73 zł netto za dobę). Sąd Rejonowy zważył przy tym, że istnieje pewna grupa podmiotów wskazana przez biegłego, stosująca stawki zbliżone - nastawione na wynajem pojazdów z OC sprawcy kolizji, lecz te ze swej istoty (skoro stosują taki sam mechanizm cenowy jak powód) nie mogą być uznane za rynkowe - co wprost wynika z porównania ze stawkami najmu innych wypożyczalni i przeczy tezie o celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztach najmu.

Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że pozwany przed procesem uczynił zadość roszczeniu powoda i w konsekwencji powództwo oddalił.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. oraz z art. 822 § 1 i 2 k.c., poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że odszkodowanie wypłacone przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, zaspokaja w pełni roszczenie powoda, na skutek uznania, że stawka przyjęta między poszkodowanym a powodem jest zawyżona w stosunku do średniej arytmetycznej wyliczonej na podstawie ofert innych wypożyczalni, w sytuacji gdy pojęcie „stawki średnie” nie może być punktem odniesienia dla oceny zasadności stawki z zawartej umowy, bowiem nie odzwierciedla ona rzeczywistych cen na rynku właściwym i nie jest żadną wartością porównawczą, a jedynie wynikiem działania matematycznego

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 354 § 2 k.c., poprzez uznanie, że poszkodowany nie współdziałał w obowiązku minimalizowania szkody, gdyż z uwagi na to, że nie był on zobowiązany do ponoszenia kosztów najmu, to nie podejmował żadnych działań w celu zmniejszenia kosztów najmu, w sytuacji gdy Sąd nie mógł dojść do takich wniosków bez przesłuchania poszkodowanego w charakterze świadka i twierdzenia Sądu w tym zakresie

są jedynie abstrakcyjną dywagacją o charakterze ogólnym;

3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 322 k.p.c. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie w niniejszej sprawie, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku, bowiem Sąd obniżył na jego podstawie stawkę za najem pojazdu w sytuacji gdy wysokość żądania została udowodniona;

4. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., poprzez ich niezastosowanie i dowolne ustalenie, że stawka zastosowana przez powoda odbiega od stawki średniej i poszkodowany mógł wynająć pojazd taniej, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku, bowiem Sąd wyrokował w oparciu o własne przekonania, pomijając wnioski płynące z uzupełniającej opinii biegłego - że stawka uzgodniona między stronami mieści się w granicach cen rynkowych.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz ich prawną ocenę i przyjmuje je za własne.

Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że roszczenie powoda zostało w pełni zaspokojone przed procesem. Dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stawki czynszu najmu. Zweryfikował stawkę zastosowaną przez powoda (250 zł netto) pod kątem jej „rynkowości”.

Wywody uzasadnienia Sądu pierwszej instancji są w tym zakresie obszerne, przekonujące i wyczerpujące, a ponieważ Sąd Okręgowy w pełni je podziela zbędne jest ich powtarzanie w tym miejscu.

Skarżący akcentuje w apelacji, że błędnym jest przyjęcie za podstawę ustaleń stawki średniej, która zdaniem skarżącego nie jest punktem odniesienia dla oceny zasadności stawki najmu. Należy jednak zauważyć, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnił, że co do zasady stawka średnia jako taka na rynku nie występuje - występują stawki poszczególnych ofert różniące się od siebie. Sąd I instancji wskazał jednakże, że w niniejszej sprawie celowe było dokonanie właśnie odniesienia do stawki średniej, albowiem taka właśnie stawka wyznacza granicę racjonalnych wyborów ekonomicznych, pozwala stwierdzić, że do pewnej granicy wybór oferty jest uzasadniony.

Skarżący zasadności wywodów Sądu Rejonowego skutecznie nie podważył.

Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wyjaśnił swoje stanowisko, zaś zdaniem Sądu Okręgowego jego wnioskom nie sposób odmówić logiki.

Należy uznać, iż w zakresie przewyższającym stawki występujące koszty wynajmu nie

pozostają w adekwatnym związku przyczynowym i nie można ich uznać za ekonomicznie uzasadnione i celowe. Nie można zatem obarczać pozwanego koniecznością ponoszenia kosztów, które zostały wywołane wbrew obowiązкови minimalizacji szkody wynikającego z treści art. 826 § 1 k.c.

W konsekwencji mimo, iż przepis art. 361 § 2 k.c. wyraża zasadę pełnego odszkodowania, z całą jednak pewnością nie stanowi on podstawy nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego, ani jakiegokolwiek innego podmiotu.

Na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na usunięcie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt III CZP 5/11, Lex 1011468).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby kwestionować słuszność decyzji procesowej o oddaleniu wniosków dowodowych strony powodowej. Przeprowadzenie zawnioskowanych przez powoda dowodów nie wniosłoby niczego istotnego do sprawy, a jedynie przedłużyłoby postępowanie.

Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, mieszcząc się w granicach swobodnej oceny dowodów, zgodnie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r. I CKN 185/01).

Powód natomiast przedstawił swój pogląd na zebrany materiał dowodowy i wdał się w bezowocną polemikę z tezami uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy przy wydaniu wyroku wyjaśnił natomiast wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W związku z powyższym, apelacja stanowi w tym zakresie jedynie nieuzasadnioną merytorycznie polemikę ze słusznym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Wobec powyższego i na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.